

РЕШЕНИЕ

№ 141

гр. Велико Търново, 05.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ПЪРВИ
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и седми
ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КОРНЕЛИЯ КОЛЕВА

Членове: КРАСЕН ГЕОРГИЕВ
ХРИСТО ТОМОВ

при участието на секретаря Атанаска Ст. И.ова
в присъствието на прокурора К. Й. Л.
като разгледа докладваното от КРАСЕН ГЕОРГИЕВ Наказателно дело за
възобновяване № 20234000600316 по описа за 2023 година
за да се произнесе, взема предвид следното:

Производството е по Глава тридесет и трета от НПК.

Образувано е по искане на осъдения Е. О. М. за възобновяване на
ВНОХД № 566/2023год. по описа на Окръжен съд-гр.Русе /НОХД №
641/2023год. по описа на Районен съд- гр.Русе/, на основание чл.422 ал.1 т.5
от НПК.

От съдържанието на искането за възобновяване и допълнението към
него се извежда, че е заявено основание за възобновяване на делото по чл.422
ал.1 т.5 от НПК, във връзка с допуснати съществени нарушения по чл.348 ал.1
т.2 и т.3 от НПК.

Излагат се съображения, че са допуснати съществени нарушения на
процесуалните правила, тъй като има противоречия в мотивите на съдебните
актове на Районен съд-гр.Русе и Окръжен съд гр.Русе, както и че наложеното
наказание за престъплението по чл.196 ал.1 т.1 вр. чл.194 ал.1 от НК и
общото наказание, определено на основание чл.23 от НК, е явно

несправедливо, тъй като при определянето на наказанието за престъплението по чл.196 ал.1 т.1 вр. чл.194 ал.1 от НК не са отчетени всички смекчаващи отговорността обстоятелства и наказанието не е съответно на целите по чл.36 от НК.

Иска се Великотърновския апелативен съд да отмени въззивното решение и да върне делото за ново разглеждане на Русенския окръжен съд или да измени въззивното решение, като намали наложеното на осъдения наказание за престъплението по чл.196 ал.1 т.1 вр. чл.194 ал.1 от НК и общото наказание, определено на основание чл.23 от НК от две години и осем месеца лишаване от свобода на две години лишаване от свобода.

В съдебно заседание осъденият Е. О. М. и назначения му служебен защитник адв. Г. Д. от АК-Велико Търново поддържат направеното искането за възобновяване по изложените в искането и допълнението към него съображения. На съдебните прения осъденият М. моли делото да не се връща за ново разглеждане, а само да му се намали наказанието.

Прокурорът от Великотърновската апелативна прокуратура изразява мотивирано становище за неоснователност на искането за възобновяване на делото и предлага Великотърновския апелативен съд да го остави без уважение.

В последната си дума осъденият Е. О. М. моли за справедливо решение.

Великотърновският апелативен съд, като извърши проверка за наличие на заявените с искането основания за възобновяване на делото в пределите визирани в чл.347 от НПК, намери за установено следното:

Искането за възобновяване е допустимо. Предмет на искането е акт от кръга на визираните в чл. 419 от НПК, непроверен по касационен ред по жалба на страната, в чийто интерес се предлага отмяната. Направено е от процесуално легитимирано лице по чл.420 ал.2 от НПК, като от съдържанието на искането е видно, че с него е заявено основание за възобновяване по чл.422 ал.1 т.5 НПК, във връзка с допуснати съществени нарушения по чл.348 ал.1 т.2 и т.3 от НПК. Искането за възобновяване е подадено в законоустановения шестмесечен срок по чл. 421 ал. 3 от НПК.

Разгледано по съществото, искането за възобновяване на делото е

неоснователно, като съображенията за това са следните:

С присъда № 67 от 19.50.2023год., постановена по НОХД № 641/2023год. по описа на Районен съд-гр.Русе, подсъдимият Е. О. признат за:

ВИНОВЕН в това, че на 08.01.2022 г. в гр. Русе, в условията на опасен рецидив, отнел чужди движими вещи: 1бр. мобилен телефон „Самсунг S20 ултра 5 G“, 1бр. стъклен протектор, 1бр. силиконов гръб (кейс), 1 бр. мъжка чантичка - черна от естествена кожа, 1бр. кутия цигари „Море“ и 2 бр. запалки - всичко на обща стойност 839.00 лева от владението на М. С. П. от с. Щръклево, обл. Русе, без него съгласие, с намерение противозаконно да ги присвои, поради което и на основание чл.196 ал.1 т.1 вр. чл.194 ал.1 от НК и чл.54 от НК му е определено наказание ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от ЧЕТИРИ ГОДИНИ, което на основание чл.58а ал.1 от НК е намалено с 1/3 и е наложено наказание ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от ДВЕ ГОДИНИ И ОСЕМ МЕСЕЦА.

ВИНОВЕН в това, че на 08.01.2022г. в гр. Русе, потвърдил неистина в частен документ - в Декларация към Заложен билет № 103706 от 08.01.2022 г. на заложна къща „Монарх Кредит Груп “ ЕООД, като удостоверил, че дадената в залог движима вещ - мобилен телефон „Самсунг S20 ултра 5 G“ е негова собственост, в която декларация по силата на Постановление № 40/18.02.2009г. на Министерски съвет, с което е приета Наредбата за дейността на заложните къщи (в сила от 27.02.2009г.) и конкретно изричната разпоредба - чл. 14 ал.3 от НДЗК „... при сключване на договора залогодателят попълва декларация по образец, съгласно приложение №5...“, е специално задължен да удостовери истината и е употребил този документ, като доказателство за невярно удостоверените обстоятелства пред заемодателя - ЗК „Монарх Кредит Груп “ ЕООД с комисионер Явор Владимиров Лазаров, поради което и на основание чл.313 ал.111 вр. ал.1 от НК чл.54 от НК му е определено наказание лишаване от свобода за срок от ЕДНА ГОДИНА И ШЕСТ МЕСЕЦА, което на основание чл.58а ал.1 от НК е намалено с 1/3 и е наложено наказание ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от ЕДНА ГОДИНА.

На основание чл.23 от НК горепосочените наложени наказания са групирани, като е наложено най- тежкото от тях- ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от ДВЕ ГОДИНИ И ОСЕМ МЕСЕЦА.

На основание чл.57 от ЗИНЗС е определен първоначален СТРОГ режим за изтърпяване на наказанието.

С присъдата съдът се е разпоредил с вещественото доказателство по делото и е осъдил подсъдимия Е. М. да заплати разноските по делото.

Горепосочената присъда е потвърдена с решение № 163 от 10.10.2023год. постановено по ВНОХД № 566/2023год. по описа на Русенски окръжен съд, което е било образувано по въззивни жалби, подадени от подсъдимия Е. М. и от защитника му.

Решението на въззивния съд не е подлежало на касационна проверка по жалба или протест и на основание чл.412 ал.2 т.1 от НПК е влязло в сила от момента на постановяването му. На същата дата е влязла в сила и потвърдената с въззивното решение присъда на първоинстанционния съд.

Оплакването за допуснато съществено нарушение по чл.348 ал.1 т.2 от НПК е лишено от основание. Липсват допуснати от първоинстанционния съд съществени нарушения на процесуалните правила, които да са останали незабелязани от въззивния съд и последният не е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила в рамките на въззивното производство. В съответствие с правилата на чл.13 и чл.107 ал.2 и ал.3 от НПК първоинстанционният съд е допуснал и събрал всички доказателства необходими за разкриването на обективната истина и изясняване на обстоятелствата по делото, влизащи в предмета на доказване по чл.102 от НПК. Видно от мотивите на първоинстанционната присъда и на въззивното решение, вътрешното убеждение на първоинстанционния и въззивния съд, относно приетите за установени фактически положения, е формирано при стриктно спазване на правилата на чл.14 ал.1 и чл.107 ал.5 от НПК. Въззивният съд, в пределите на въззивната проверка по чл.314 от НПК, проверил изцяло правилността на първоинстанционната присъда, като извършил собствена задълбочена проверка на всички обстоятелства от значение за правилното решаване на делото. Във въззивното решение са обсъдени всички доводи изложени в подкрепа на оплакванията във въззивните жалби на подсъдимия и на защитника му, като въззивният съд аргументирано, позовавайки се на доказателствата по делото и закона, е изложил съображенията си защо ги е приел за неоснователни. Изложените мотиви в решението на въззивната инстанция напълно удовлетворяват

изискванията на чл.339 ал.2 от НПК. Присъдата на първоинстанционния съд и решението на въззивния съд не почиват на предположения и не е нарушен чл.303 от НПК.

Лишени от основание са доводите на осъдения изложени в искането за възобновяване, че в мотивите на присъдата и в мотивите на въззивното решение има противоречия. Осъденият не посочва какви точно противоречия са налице според него, но настоящият състав не констатира да са налице противоречия в мотивите на присъдата и в мотивите на въззивното решение, а още по-малко съществени такива, които да затрудняват да се установи волята на съда или начина на формиране на вътрешното му убеждение относно фактите и приложимия закон.

Въз основа на изложеното до тук може да се обобщи, че настоящият състав на Великотърновския апелативен съд не намери да са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да съставляват основание за възобновяване на делото по чл.422 ал.1 т.5 вр. с чл.348 ал.1 т.2 от НПК.

Лишено от основание е и оплакването на осъдения за допуснато съществено нарушение по чл.348 ал.1 т.3 от НПК при определяне на наказанието му за престъплението по чл.196 ал.1 т.1 вр. чл.194 ал.1 от НК и общото наказание, определено на основание чл.23 от НК. Съгласно чл.348 ал.5 т.1 от НК, наказанието е явно несправедливо, когато очевидно не съответства на обществената опасност на деянието и на дееца, на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства, както и на целите на чл.36 от НК. Такова явно несъответствие в конкретния случай не е налице.

При индивидуализацията на наказанието за престъплението по чл.196 ал.1 т.1 вр. с чл.194 ал.1 от НК, за което законът предвижда наказание лишаване от свобода от две до десет години, първоинстанционният и въззивният съд правилно са отчели като отегчаващо отговорността обстоятелство наличието на множество предходни осъждания извън квалификацията на деянието. Въззивният съд правилно не се е съгласил със становището на първоинстанционния съд, че няма смекчаващи отговорността обстоятелства и е отчел като такива възстановяването на по-голямата част от щетите на собственика; тежкото семейно и имотно състояние на подсъдимия и това, че през периода 2018-2019год. си е намерил работа и се е опитал да се

вгради в обществото. Правилно направеното от осъдения М. самопризнание по чл.371 т.2 от НПК не е отчетено като смекчаващо обстоятелство, тъй като заради това направено самопризнание делото е разгледано по диферинцираната процедура на глава двадесет и седма от НПК и определеното за престъплението наказание лишаване от свобода е намалено на основание чл.58а ал.1 от НК с една трета. При отчетените от него смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства въззивният съд е приел, че наказанието за това престъпление следва да бъде определено при баланс на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства, към средата на предвиденото в текста на чл.196 ал.1 т.1 от НК. Въззивният съд е приел, че в същото време определеното от първата инстанция наказание, преди редуцията на чл.58а ал.1 от НК, е именно към средата на предвиденото в текста, поради което не се явява несъразмерно тежко или явно несправедливо и не са налице основания за намаляване на размера му.

Наличните по делото смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства правилно са били отчетени от въззивния съд, но последният неправилно е приел, че наказанието за престъплението по чл.196 ал.1 т.1 от НК следва да се определи при баланс на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства, към средата на предвиденото наказание за престъплението. В случая е налице превес на смекчаващите отговорността обстоятелства и наказанието следва да се определи между минимума и средата на предвиденото наказание за това престъпление. В същото време средата на предвиденото наказание лишаване от свобода за престъплението по чл.196 ал.1 т.1 от НК е шест години, поради което определеното наказание лишаване от свобода, преди редуцията по чл.58а ал.1 от НК- четири години, не е определено към средата, както неправилно е посочено в мотивите на въззивното решение, а в действителност е определено между минимума и средата, като това определено наказание е съответно на наличния превес на смекчаващите отговорността обстоятелства, на обществената опасност на деянието и на дееца и на целите по чл.36 от НК, поради което не е явно несправедливо. Определеното за престъплението по чл.196 ал.1 т.1 от НК наказание четири години лишаване от свобода правилно е намалено с 1/3 на основание чл.58а ал.1 от НК и на осъдения е наложено наказание две години и осем месеца лишаване от свобода, в какъвто размер е и наложеното общо наказание на основание чл.23 от НК.

По изложените съображения наложеното на осъдения Е. О. М. наказание две години и осем месеца лишаване от свобода за престъплението по чл.196 ал.1 т.1 вр. чл.194 ал.1 от НК не е явно несправедливо и липсват основания за намаляването му, както и липсват основания за намаляване на определено на основание чл.23 от НК общото наказание две години и осем месеца лишаване от свобода. Ето защо не е налице основание за възобновяване на делото по чл.422 ал.1 т.5 вр. с чл.348 ал.1 т.3 от НПК.

Предвид липсата на основание за възобновяване на делото, искането на осъдения следва да се остави без уважение.

Водим от горното, Великотърновският апелативен съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъдения Е. О. М. за възобновяване на ВНОХД № 566/2023год. по описа на Окръжен съд-гр.Русе /НОХД № 641/2023год. по описа на Районен съд- гр.Русе/.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____